

DAVID KOZOHORSKÝ

103

SPORTOVNÍCH
KURIOZIT

PŘÍBĚHY Z DĚJIN SPORTU,
KTERÉ MOŽNÁ NEZNÁTE

xyz

103 sportovních kuriozit

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.xyz.cz
www.albatrosmedia.cz

David Kozohorský

103 sportovních kuriozit – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2022

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS MEDIA

DAVID KOZOHORSKÝ

103 SPORTOVNÍCH KURIOZIT

PŘÍBĚHY Z DĚJIN SPORTU,
KTERÉ MOŽNÁ NEZNÁTE

xyz

103 sportovních kuriozit

© David Kozohorský, 2020

cover photo © Eugene Onischenko / Shutterstock.com

photos © Leonard Zhukovsky / Shutterstock.com, Paul McKinnon / Shutterstock.com, Mikolaj Barbanell / Shutterstock.com, 360b / Shutterstock.com, joreks / Shutterstock.com, s_bukley / Shutterstock.com, Viktoriia1208 / Shutterstock.com, mark reinstein / Shutterstock.com, PhotoProCorp / Shutterstock.com, Ev. Safronov / Shutterstock.com, ricochet64 / Shutterstock.com, RozenskiP / Shutterstock.com, 360b / Shutterstock.com, David S Baum / Shutterstock.com, Riccardo De Luca – Update / Shutterstock.com, cjmec / Shutterstock.com, Lukas Gojda / Shutterstock.com, Mick Atkins / Shutterstock.com, sportpoint / Shutterstock.com, Madele / Shutterstock.com, Yuri Turkov / Shutterstock.com, catwalker / Shutterstock.com, Nagel Photography / Shutterstock.com, lev radin / Shutterstock.com, paparazza / Shutterstock.com, spatuletail / Shutterstock.com, Felix Mizioznikov / Shutterstock.com, Popartic / Shutterstock.com, Giorgio Rossi / Shutterstock.com, Ned Snowman / Shutterstock.com, Master1305 / Shutterstock.com, Starikov Pavel / Shutterstock.com, catwalker / Shutterstock.com, lev radin / Shutterstock.com, Leonard Zhukovsky / Shutterstock.com, Shaun Jeffers / Shutterstock.com, Bart Lenoir / Shutterstock.com, John Carnemolla / Shutterstock.com, S.Z / Shutterstock.com, Saachka Pro / Shutterstock.com, archiv autora, Helen's Photos / Shutterstock.com, Keitma / Shutterstock.com, joaabbatepaulo / Shutterstock.com, Neale Cousland / Shutterstock.com, Paolo Bona / Shutterstock.com, fifg / Shutterstock.com, Ferenc Szelepcsenyi / Shutterstock.com, Leonard Zhukovsky / Shutterstock.com, Wirestock Creators / Shutterstock.com, OSTILL is Franck Camhi / Shutterstock.com

(Autoři fotografií jsou uvedeni v pořadí, v jakém jsou řazeny jejich fotografie v knize.)

© NAKLADATELSTVÍ XYZ, 2021

ISBN tištěné verze 978-80-7683-004-2

ISBN e-knihy 978-80-7597-993-3 (1. zveřejnění, 2022) (epub)

ISBN e-knihy 978-80-7597-994-0 (1. zveřejnění, 2022) (mobi)

ISBN e-knihy 978-80-7597-992-6 (1. zveřejnění, 2022) (ePDF)

REKORDNÍ SÉRIE,
VYTRVALOST...

PERPETUUM McENROE

Amerického tenistu Johna McEnroa nezmíním jen jednou. Zajímavý je z několika úhlů pohledu. Bez servítků se vyjadřuje k současným poměrům, což ale dělal vždycky. Býval postrachem rozhodčích, s nimiž se dostával do nezapomenutelných konfliktů. K tomu ale až později. Především byl skvělým hráčem, s osobitým stylem a levorukým držením rakety, tak jako třeba Rafael Nadal, Jimmy Connors, Rod Laver nebo Martina Navrátilová. V ro-

ce 1984 třeba zvítězil v 82 zápasech proti pouhým třem porážkám. Stal se i světovou jedničkou. Vyhrál 77 titulů ve dvouhře, včetně sedmi grandslamů a dalších 78 ve čtyřhře. Ten poslední v únoru roku 2006, kdy mu bylo sedmačtyřicet let! Ne, že by se po kurtech trmácel do takového věku bez přestávky. Tehdy se mu podařil neuvěřitelný comeback. Do San Jose se přihlásili se Švédem Jonase Björkmanem, který už také nebyl ve čtyřiatřiceti žádný mladík. Bylo to dvanáct let poté, co McEnroe v rámci regulérní kariéry naposledy nastoupil do ryze mužského zápasu (nikoli mixu). I přes tuto malichernost dokázali porazit všechny soupeře. Ve finále si poradili v součtu s o jednadvacet let mladší dvojicí Goldstein, Thomas po setech 7:6, 4:6 a 10:7. John McEnroe je jediným tenistou, který získal titul na okruhu ATP ve čtyřech různých dekádách. V sedmdesátkách, osmdesátkách, devadesátkách a i v nultých letech jednadvacátého století.

VETERÁN BEZ TROFEJE

Börje Salming si kariéru natáhl na déle než dvacet let. Za odměnu se mu naskytla šance rozloučit se s mezinárodním hokejem na olympijských hrách, na kterých si vždy přál Švédsko reprezentovat. Velká chvíle přišla v roce 1992 ve francouzském Albertville, kam dorazil v jednačtyřiceti letech jako nejstarší nováček v historii. Kromě samotné účasti měl i dost důvodů věřit, že zažije rozloučení se zlatou medailí na krku. Odehrál stovky zápasů, velká vítězství se mu ale vyhýbala. Prokletí ale nezlomil. Patřil do generace Evropanů, kteří desítkám dalších razili cestu náročnou Národní hokejovou ligou. V té době byli kluboví skauti nuceni

rozšířit zájem i mimo severoamerický kontinent a stále častěji se vydávat za moře. Velmi nepříjemná konkurence totiž NHL rostla v podobě World Hockey Association (WHL), která dost jejích hráčů přetáhla. S kvantitou se sice trh vypořádal, problém byl ale hlavně v nedostatku kvality. Aktivně se do hledání talentovaných cizinců vrhlo Toronto Maple Leafs. Vyhlédlo si Salminga a přivedlo ho jako volného agenta v roce 1973 z Brynäs IF, kde mimochodem získal jediné dva tituly v životě. Oba hokejové světy se pojetím lišily mnohem více než dnes, a tak nebyla adaptace vůbec jednoduchá. Nakonec ale v jednom z nejslavnějších klubů odehrál dlouhých šestnáct sezón, během nichž se vypracoval mezi absolutní superhvězdy. Bohužel pro Salminga si „javorové listy“ procházely po velmi úspěšných šedesátých letech jedním z nejhorších období v historii. Už jen účast v play off byla pokládána za velký úspěch. V roce 1989, tedy těsně před čtyříctkou, se ještě pokusil o jeden impuls a zkusil angažmá v Detroitu. Vydržel tam ale jen rok a především bez vytouženého poháru. Salming nebyl tak produktivním obráncem jako Bobby Orr, Paul Coffey, Ray Bourque nebo krajan Nicklas Lidström, přesto rád podporoval ofenzivu, což potvrzuje jeho nadstandardní statistika 1229 zápasů a 836 bodů, včetně zápasů ve Stanley Cupu. Když v NHL skončil a vrátil se domů, oblékal ještě další tři roky dres AIK Stockholm. Sen znovu reprezentovat si nejdříve splnil na Kanadském poháru v roce 1991. „Tři korunky“ měl na prsou naposledy deset let předtím na stejném turnaji. Hned dvakrát se postavil domácímu výběru v Torontu a diváci ho vždy bouřlivě přivítali. Ve druhém případě šlo o semifinále, které vyhrála Kanada hladce 4:0. Salming i přes pokročilý věk stále stačil a nadchnul se pro nominaci na olympijské hry o půl roku později. Do Francie přijeli Švédové jako poslední mistři světa a v turnaji bez hokejistů ze zámoří byli favoriti. Jenže ve čtvrtfinále se nechali překvapit tehdy ještě federativním Československem. Zklamany Salming tušil, že to byla poslední příležitost něco

s reprezentací vyhrát. Ze světových šampionátů v roce 1972 a 1973 mu zůstaly bronz a stříbro, slavit nemohl na třech Kanadských pohárech a definitivně ani na olympijských hrách. Po Albertville se už v národním týmu nikdy neobjevil. O pár měsíců později v Praze tým trenéra Connyho Evenssona titul mistra světa obhájil už bez něj.

REKORD ZA SPOLEHLIVOST

Jaroslav Šilhavý je zatím posledním trenérem, který českou reprezentaci dovedl na mistrovství Evropy. Právě tak se hlavně zapsal do historie národního týmu, jako hráč totiž takovou příležitost nedostal. Za Československo nastoupil čtyřikrát a vždy jen v přátelských zápasech. Trénuje už dlouho. Jako hlavní kouč dovedl k titulu Liberec a Slavii. Těmito úspěchy překryl jeden významný prvoligový rekord, který bude jen těžko k překonání. Nejde o to, že jen on, brankář Jaromír Blažek a Stanislav Vlček odkroutili v naší nejvyšší soutěži dvacet sezón. Unikátní je počet 465

zápasů, do kterých nastoupil. Při aktuálních modelech soutěže, tedy s minimálním počtem 34–35 utkání, to znamená nechybět ani v jednom ve třinácti ligových ročnících za sebou. Výjimečnou statistiku podtrhuje ještě fakt, že ve 435 případech byl součástí základní sestavy, což je o jeden méně než u brankáře Martina Vaniaka. Šilhavý s fotbalem začal v Chotěšově, v dorostu přestoupil do ČSAD Plzeň a v juniorech do TJ Škoda Plzeň. V jejím dresu také naskočil do československé ligy na jaře roku 1979. Došlo k tomu v Trenčíně, kde vyběhl na trávník jako střídající hráč v 70. minutě, a přispěl tak k remíze 1:1. Bylo mu pouhých 17 let a 10 měsíců. Naopak k poslednímu ligovému zápasu kariéry nastoupil 19. dubna roku 1999 za Viktorii Žižkov. Po půlhodině ho ale musel trenér Uličný na stadionu Baníku Ostrava kvůli zranění vystřídat. Mezi elitu už se nikdy na hřiště nevrátil a po sezóně se přesunul na pozici asistenta trenéra. Během dvaceti let vystřídal několik klubů. Poté, co narukoval do Rudé hvězdy Cheb, zůstal v ní deset roků, které proměnil ve 242 zápasů. Na začátku roku 1990 přestoupil do Slavie, za kterou nastoupil ve třiaosmdesáti utkáních. V polovině ročníku 1993/94 odešel na další čtyři roky do Drnovic, než se vrátil zpátky do Prahy, ovšem do Viktorie Žižkov. Jako hráč se mistrovského titulu nedočkal.

SKORO JAKO „ROCKY“

K boxerům je čas nemilosrdný. Na jejich velká vítězství sedá rychle prach. Z dlouhé řady šampionů několika organizací a mnoha váhových kategorií jich fanouškům zůstane v paměti jen velmi málo. Larry Holmes sice není tak úplně ten případ, přesto stačilo, aby vyhrál ještě jeden zápas, a měl postaráno o věčnou slávu. Byl to borec vyhrávající mezi provazy, i když mu bylo přes padesát. Částečně si tím kompenzoval selhání, kvůli kterému přišel o výsadu vyrovnat se zřejmě nejobdivovanějšímu boxerovi všech dob Rockyemu Marcianovi. Do 21. září roku 1985 Holmes vyhrál každý z osmačtyřiceti zápasů, do kterých nastoupil. Do ringu postaveného do středu kongresového sálu lasvegaského hotelu Riviera naráčel jako sedmnáctinásobný mistr světa v těžké váze organizace WBC a jako trojnásobný král konkurenční IBF. Minimálně jeden pás šampiona držel sedm let, což déle zvládl jen Joe Louis. Byla to prostě jeho éra. Ten večer ho čekal v mnoha ohledech zajímavý protivník. O šest let mladšímu Michaelu Spinksovi bylo sotva třicet, rovněž do té doby ani jednou neprohrál a byl mistrem světa, i když ne v těžké, nýbrž v polotěžké váze. V roce 1981 Holmes knockoutoval rovněž v titulovém zápase jeho bratra Leona. Sourozenci Spinksovi si udělali skvělé jméno už mezi amatéry. V roce 1976 získali oba na olympijských hrách v Montrealu zlaté medaile. Při shodné výšce téměř 190 centimetrů se Holmes spoléhal na výhodu desetikilového rozdílu ve hmotnosti a dvaceticentimetrového v rozpětí

paží. Nikdy předtím se navíc nestalo, aby v tak exkluzivním duelu zvítězil boxer z nižší váhové kategorie. Ve slušném tempu vybojovali velmi těsných patnáct kol, v nichž rozhodovaly maličkosti. Na konci se rozhodčí překvapivě přiklonili na stranu Spinkse. Na první pohled byl aktivnější, přestože drtivá většina jeho úderů končila v rukavicích nebo v oblasti ramen soupeře. Holmes cítil křivdu a nechal se ovládnout negativními emocemi. Rozpumpovaný vykřikoval, že ho sudí o výhru okradli a že se stal obětí komplotu ve jménu principu tzv. „Great White Hope“, který se pojil k vypjatým historickým střetům o titul mezi bílými a černými boxery. Dokonce se pustil i do samotného Marciana, když zpochybňoval kvalitu jeho protivníků. Hlavně se ale třefoval do jeho rodiny, kterou vinil z toho, že proti němu štvála veřejnost a že se na Rockyho slávě jen přiživuje, zvláště pak bratr Peter. Potřeboval se zklidnit, a tak na dlouhé minuty zmizel do hotelového pokoje. Když se vrátil mezi novináře, byl daleko smířlivější. Připomněl, že nosí několik fotografií Rockyho neustále při sobě, a Peterovi nabídl, že ho pozve na pivo. Respekt vyjádřil i Spinksovi a zdůraznil, že se rozhodně nestydí za to, že jako první prohrál se střední váhou. Uvnitř ale neúspěch těžko kousal a uvažoval, co dál. Nakonec se nechal brzy přesvědčit k odvetě, jenže o sedm měsíců později prohrál znovu a opět velmi těsně o dva body. To už na něj bylo moc a vyhlásil, že končí. Jeho jméno ale mělo stále zvuk, čehož dokázal využít. Po dlouhém přemlouvání souhlas s dalším utkáním náležitě zpeněžil. S finanční nabídkou osmdesáti milionů dolarů se ozval manažer vycházející hvězdy Mika Tysona. Byla to výzva, kterou nemohl odmítnout. Střetli se po roce a půl od porážky se Spinksem, jehož mezitím Tyson stihl knockoutovat. Holmesovi bylo téměř čtyřicet a na nohou proti vitálnímu soupeři nevydržel ani tři kola. Přesto v sobě zase našel chuť do tréninku i touhu vyhrávat. Boxoval ještě čtrnáct sezón se skvělou bilancí 21:3. Naposledy si Larry Holmes v ringu zatancoval ve třiapadesáti letech. Krajana Erica Esche porazil.

GÓLOVÝ DĚDEK

Největší senzací mistrovství světa v Itálii 1990 byly výkony Kamerunců. Šokující vítězství nad obhájci z Argentiny v otevíracím utkání turnaje je nakoplo natolik, že se jim jako prvním africkému týmu v historii podařilo postoupit až do čtvrtfinále. Mezi mladými talentovanými hráči na sebe ale strhnul pozornost chlapík, jehož znala hlavně frankofonní část Evropy a který už měl kariéru prakticky za skončenou. Za to, aby osmatřicetiletý Albert Roger Mooh Miller vůbec do Itálie odcestoval, se musel hlasitě přimluvit sám prezident země Paul Biya. Kamerunský legendární útočník na veřejnosti vystupoval pod zjednodušeným jménem Roger Milla. Už v roce 1976 se stal africkým hráčem roku a pak během

dlouhého angažmá ve Francii nastřílel přes sto ligových branek. I přes vysoký věk byl v Kamerunu stále za hvězdu, nikdo ale nemohl předpokládat, co ještě ukáže. Každý ze čtyř gólů oslavil tanečkem Makossa u rohového praporku. Dvakrát se trefil ve skupině proti Rumunsku a stejný kousek se mu povedl i v dramatickém osmi-finále proti Kolumbii, kterou Kamerun porazil až v prodloužení 3:2. Vyloženě mu seděla role střídajícího hráče, protože v obou zápasech nastoupil až v jejich průběhu. Milla se stal obrovsky populární a díky výkonům v Itálii se i logicky stal podruhé fotbalistou Afriky. Navíc chytil druhou mízu a rozhodl se ještě pokračovat. Udržoval se ve formě, hrál domácí ligu, a i když mu bylo už 42 let, vzal ho trenér Henri Michel na turnaj do Spojených států amerických v roce 1994. V prvním utkání proti Švédsku si nezačínal, jakmile ale naskočil do druhého proti Brazílii, stal se nejstarším hráčem historie šampionátů. Kamerunu se nedařilo tak jako v Itálii a skončil poslední ve skupině. Rozhodla o tom drtivá porážka s Ruskem 1:6, jež je dodnes rekordní ve dvou aspektech. Pětkrát rozvlnil síť Oleg Salenko a Roger Milla se zase pouhou minutu po vystřídání trefil jako nejstarší hráč vůbec, když snížil na 1:3. Až pak se rozhodl k definitivnímu odchodu. Když k pětáctýřicátým narozeninám uspořádal benefice v Douale a Yaoundé, přišlo se na ně podívat dohromady přes 200 tisíc fanoušků.

OSM LET V BRANCE

Je velmi pravděpodobné, že jste na Pedra Omara Catalana nikdy nenarazili. Nikdy nechytil na mistrovství světa a neukázal se ani v Evropě. Navíc působil v době, kdy ještě nebylo tak snadné dostat se k informacím z druhého konce světa. Kariéru spojil s mezinárodně málo významným, ovšem v Argentině důležitým klubem, a to přesto, že trofeje nikdy moc neskýpal. Deportivo Español založili v polovině dvacátého století v hlavním městě Buenos Aires španělská přistěhovalci. Dařilo se mu hlavně v osmdesátých letech, kdy postoupil do Primera División a měl téměř 30 000 registrovaných členů. A právě v té době Catalano položil základy jednoho z nejobdivuhodnějších rekordů fotbalové historie. Když si vybojoval pozici jedničky, pochopitelně nemohl předpokládat, jak dlouho do ní nikoho jiného nepustí. Ani jeden zápas nevynechal od 27. června 1986 až do 22. listopadu 1994. Neuvěřitelných osm let. Startů nakonec nastřádal 333 v řadě, což je dodnes nepřekonaný počet. Unikátní sérii mu neutnulo zranění, ale trenér José Raúl Iglésias. A učinil tak prý dost necitlivě, bez jakéhokoli upozornění. Za jiných okolností naprosto normální situace vzbudila rozruch zvláště, když Pedro slavil jen o pár dnů později třiačtyřicáté narozeniny. Catalano oblékal dres Deportiva 18 let a odehrál za něj 371 utkání, což je víc, než kdokoli před ním a po něm. Jeho jméno nese i jedna z tribun stadionu Nueva España.

TADY CHYTÁM JÁ. A PO SVÉM

Jestli je Catalanova série šílená, tak to, co předvedl Glenn Hall, už logiku postrádá úplně. Prostředí hokejového brankoviště je přeci jen ještě více náchylné na psychickou odolnost, sebekázeň, disciplínu, pracovitost protkanou s talentem a samozřejmě i fyzickou připraveností. „Mr. Goalie“ měl toho všeho tak akorát, aby se ve špičkové formě udržel osm sezón, aniž by vynechal jediný zápas. Je to výkon ze sci-fi produkce kanadskoamerické NHL, který snese srovnání s góly a asistencemi Wayne Gretzkyho, které Kanadčan nepočítal na desítky, nýbrž na stovky. Právě tak působí

Hallova šňůra 551 utkání v řadě bez vystřídání. A pozor, ještě bez masky, která by kryla jeho obličej. Do ní se schoval až v roce 1968. Velkou kariéru začal pozvolna rozjíždět v Detroitu Red Wings. Přestože neodchytal ani minutu, bylo jeho jméno napsáno v roce 1952 na Stanleyův pohár. Na místo brankářské jedničky se vyšvihl až o tři roky později. Mezi tyčemi pak celou sezónu ani jednou nechyběl. Týmu pomohl do dalšího finále a získal Calder Memorial Trophy pro nejlepšího nováčka soutěže. Na započatou šňůru navázal v Chicagu Blackhawks, kam byl po dvou letech vyměněn. Druhý vítězný prsten navlékl v roce 1961. Ve finále Hawks porazili právě Detroit a slavili první Stanley Cup po dlouhých třidvaceti letech. Hallova unikátní série skončila až 7. listopadu 1962, kdy ho kvůli bolestem v zádech vystřídal v duelu proti Bostonu Denis DeJordy. 502 kompletních zápasů v řadě zůstává možná navždy nedostižným maximem základní části NHL. Ve své hře aplikoval nové přístupy k chytání. Sledoval soupeře, kam nejčastěji střílí, snažil se být co nejefektivnější. Zasloužil se o propagaci „motýlího stylu“ chytání vkleče. Sice tak nepůsobil, před zápasy i při nich ale býval velmi nervózní. Často zvracel, a proto měl vždy na střídačce připravený kbelík pro všechny případy. V roce 1967 se NHL rozšířila o dalších šest týmů a Hall se musel stěhovat k nováčkovi do St. Louis. Bylo mu už šestatřicet a čekaly ho ještě velké věci. Podceňovaným Blues pomohl třikrát v řadě až do finále, byť ani jedno neskončilo celkovým vítězstvím. Spolu s Jacquesem Planteem, šestinásobným vítězem Stanley Cupu, získali Vezinovu trofej pro brankáře týmu, který nejméně inkasoval. Skončil ve čtyřiceti letech a nulu udržel ve čtyřiaosmdesáti zápasech.

LORD BYRON

Druhá světová válka se amerického kontinentu přímo nedotkla, a tak nebyl problém, aby ještě před jejím koncem běžela na plné obrátky profesionální golfová PGA Championship. Bylo to dobře především pro Byrona Nelsona, kterému se právě v roce 1945 podařil unikátní kousek. Vyhrál neuvěřitelných osmnáct turnajů, z nichž jedenáct dokonce v jedné řadě bez přerušení. Samozřejmě stanovil rekord, dodnes nikým nepřekonaný. Vedly se nekonečné diskuse, jak moc „Lordu Byronovi“ pomohla k zázračné sérii přeci jen slabší konkurence. Argument ale postrádal relevanci, protože řada jeho tehdejších největších soupeřů odehrála v těžké době sezónu celou anebo její část. Na dnešní poměry hrál Nelson velice krátce. Kariéru ukončil už ve čtyřiatřiceti letech. Rozhodl se tak proto, aby měl víc času na ranč, který si pořídil. Z golfové komunity se nevytratil. Byl respektovaným mentorem, komentoval televizní přenosy a vydal knihu vzpomínek. Zemřel v roce 2006, v úctyhodných čtyřiašedesáti letech. Panuje obecná shoda, že překonat jeho čísla se už zřejmě nikomu nepodaří. Ani Tiger Woods ze sebe v nejlepší formě nevyždímal víc než sedm titulů za sebou. Oba kolegové z klubu golfových legend se protínají ještě v několika dalších statistických ukazatelích. Kromě toho, že Woods získal mnoho jiných individuálních trofejí, je také devítinásobným držitelem Ceny Byrona Nelsona pro hráče s nejnižším průměrným počtem úderů minimálně v padesáti odehraných kolech za kalendářní rok. Nikdo jiný ji nezískal vícekrát.

KRÁLOVNA MARATONU

Stejně jako Byron Nelson i norská vytrvalkyně Grete Waitzová soupeřkám prakticky znemožnila vyhrávat. A přitom k dominanci v maratonu dospěla vlastně na zapřenou. Na přelomu sedmdesátých a osmdesátých let nechávala soupeřkám jen drobky. Až do léta roku 1981 vyhrála osmadvacet různě dlouhých závodů v řadě. Stala se mistryní světa a stříbrnou medailistkou z olympijských her v Los Angeles. Nejtěsněji ale byla propojená s velkoměstem na opačném pobřeží Spojených států. V roce 1979 si newyorský maraton jen zkusila a hned se stala první ženou, která ho zaběhla pod dvě a půl hodiny. Během třinácti let jej vyhrála celkem devětkrát. Pokud nedoběhla do cíle jako první, tak jednoduše proto, že nestartovala. V roce 1981 se sice ve městě nacházela, zranění holenní kosti ale nešlo obelstít. Tehdejší závod upoutal tím, že musely být dodatečně zrušeny světové rekordy Allison Roeové a Alberta Salazara. Přišlo se totiž na to, že trať byla chybou pořadatelů o 150 metrů kratší. V dalších pěti ročnících byla zase nejlepší Waitzová a pokaždé v čase lepším než dvě hodiny a půl. Druhou a třetí šanci dala soupeřkám v letech 1987 a 1989, kdy se potýkala s dlouhodobými zdravotními problémy. V přímém souboji prohrála pouze v roce 1990, zrovna když usilovala o desátý titul. Doběhla sice čtvrtá, ovšem za obrovských ovací tisíců fanoušků. V té době už bylo všeobecně známo, že bohatou kariéru brzy uzavře. Její vztah k maratonu se rodil velmi komplikovaně. Začínala

na dráze, kde běhala tratě dlouhé 1500 a 3000 metrů. V roce 1978 vyrazili s manželem Jackem na líbánky do New Yorku. Přesvědčil ji, aby si je zpestřila novou výzvou. Do závodu ji přihlásil, aniž by o tom věděla. Sice se pak nechala dlouho přemlouvat, nakonec ale souhlasila. Dopadlo to tak, že do cíle doběhla první a navrch v novém světovém rekordu. Přes obrovský úspěch v ní ale převládaly negativní emoce. Byla tak frustrovaná, že prý po Jackovi hodila i boty. Z těsných ulic neměla dobrý pocit a zelené koruny stromů v Central Parku jí prý doslova lezly na nervy. Když emoce pomíjely, přišla maratonu na chuť a nakonec to dopracovala na nejlepší běžkyni historie. Z dvaceti, kterých se zúčastnila, jich třináct vyhrála. Když opustila sportovní život, nebyl k ní osud přívětivý. V roce 2011 podlehla rakovině. Bylo jí sedmapadesát let. V Norsku patřila Grete Waitzová mezi nejrespektovanější postavy veřejného života. Jako teprve šestá žena v historii země byla pohřbena s vládními poctami.

RIPKEN: 2632

Baseball se u nás netěší velkému zájmu, a tak příběh Cala Ripkena logicky nerezonoval tolik jako v Americe. Ve statistikách měřících počty zápasů má přitom výjimečné postavení. V americké Major League Baseball nastoupil v jednom tahu do těžko pochopitelných 2632 utkání. Fakticky to znamenalo, že na soupisce nechyběl téměř sedmnáct let v řadě. Sérii odstartoval 30. května 1982 a držel ji až do 20. září roku 1998. Zajímavé je, že se o její pokračování připravil z vlastní vůle, nikoli vynuceně z rozhodnutí trenéra nebo kvůli zranění. Protože bylo už s předstihem jisté, že se jeho Baltimore Orioles nedostanou do play off, do posledního utkání sezóny už nenastoupil. Pragmaticky usoudil, že tu následující chce začít zase od nuly. Ne všichni v týmu o jeho plánu věděli, a přesto, že nezasáhl do děje zápasu, zůstal v centru pozornosti. Těšilo ho, že může milník extrémní vytrvalosti oslavit s fanoušky na domácím

